

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **V. D.,** zastoupeného Mgr. Ladislavem Veselým, advokátem se sídlem Palackého nám. 19, Rosice, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,** se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2010, čj. JMK 171052/2009, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 2. 2012, čj. 31 A 107/2010 - 42,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 2. 2012, čj. 31 A 107/2010 - 42, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Obecní úřad Lukovany (dále jen „správce poplatku“) vyměřil žalobci platebním výměrem ze dne 18. 11. 2009, čj. 403/2009/25, místní poplatek za užívání veřejného prostranství na parcele č. 4922 v částce 3559 Kč. Rozhodnutím ze dne 24. 9. 2010, čj. JMK 171052/2009, Krajský úřad Jihomoravského kraje (dále jen „žalovaný“) změnil napadené rozhodnutí podle § 50 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále též „ZSDP“ nebo „zákon o správě daní a poplatků“), tak, že číslo parcely 4922 nahradil číslem 4922/1, neboť proběhlo přečíslování parcel. Žalovaný podrobně zhodnotil podmínky pro stanovení poplatku podle pomůcek a shledal postup správce poplatku v souladu se zákonem.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“). Namítl, že výrok rozhodnutí byl neurčitý, protože správce poplatku jednoznačně nepopsal skutek, za který mu uložil místní poplatek. Odůvodnění rozhodnutí bylo podle jeho názoru nepřesvědčivé a nepřezkoumatelné. Správce poplatku neshromáždil důkazní prostředky tak, aby umožňovaly naplnění zásady materiální pravdy. Uvedl, že není vlastníkem předmětů, za jejichž umístění mu správní orgán vyměřil poplatek, ani je neumístil na veřejné prostranství. Předmětná parcela je veřejným prostranstvím, kam může kdokoliv uložit cokoliv. Zpochybnil průkaznost a důkazní hodnotu svědeckých výpovědí a namítl neurčité ohraničení časových úseků, po které se předměty na parcele nacházely. Rovněž nebyly splněny podmínky pro použití pomůcek pro vyměření poplatku.

[3] Krajský soud zrušil napadené rozhodnutí rozsudkem ze dne 29. 2. 2012, čj. 31 A 107/2010 - 42. Postup správních orgánů obou stupňů označil za zmatečný. Správce poplatku rozhodoval podle § 31 odst. 5 ZSDP a poplatek vyměřil za použití pomůcek. Za této situace měl žalovaný přezkoumat platební výměr podle § 50 odst. 5 ZSDP. Žalovaný však rozhodoval podle § 50 odst. 6 ZSDP, ačkoliv dospěl k závěru, že podmínky pro stanovení výše poplatku podle pomůcek byly splněny. S ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu nelze v řízení o vyměření místního poplatku vyloučit použití pomůcek, nicméně tento postup závisí na existenci poplatkové povinnosti. Jelikož napadené rozhodnutí trpělo podle krajského soudu vnitřními rozpory a bylo nepřezkoumatelné, soud se nevyjádřil k existenci poplatkové povinnosti žalobce. Krajský soud odkázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, čj. 6 A 76/2001 – 96, podle kterého nelze směšovat pojmy nicotnosti, neplatnosti a nezákonnosti individuálního správního aktu. Věcnými námitkami se krajský soud nezabýval.

III.

[4] Žalovaný (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[5] Namítl nezákonnost řízení před krajským soudem. Krajský soud podle něj nesprávně posoudil právní otázku, zda uvedení chybného právního předpisu ve výroku rozhodnutí lze zhojit i jinak než jeho zrušením, pokud z odůvodnění vyplývá, že stěžovatel ve skutečnosti aplikoval správný právní předpis. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu totiž tato vada řízení sama o sobě nemusí vždy vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. To, že se správní orgán zabýval též rozsahem užívání zpoplatněného prostranství, mu nemůže být přičteno k tíži, zejména pokud tím nepoškodil žalobce na jeho právech.

[6] Stěžovatel rovněž namítl nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů a nesrozumitelnost. Krajský soud nezdůvodnil, v čem spatřoval vady odvolacího řízení a rozpor se spisovým materiálem, jaký vnitřní rozpor shledal v rozhodnutí žalovaného, jakými úvahami se řídil, a rovněž se nevypořádal s argumenty, které stěžovatel uvedl ve vyjádření k podané žalobě. O nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nelze rozhodovat nepřezkoumatelným způsobem. Krajský soud sice obšírně citoval rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, avšak nevyvodil z něj pro posuzovaný případ žádný závěr.

IV.

[7] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na svých argumentech, které uvedl v odvolání a v žalobě. Ztotožnil se s názorem krajského soudu, jeho odůvodnění považoval za dostatečné, a označil argumenty stěžovatele za účelové.

V.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost je důvodná.

[10] Stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti dvě námitky. Brojil proti názoru, že uvedení nesprávného ustanovení právního předpisu, podle kterého žalovaný rozhodoval o odvolání žalobce, je sice vadou, avšak nikoliv vadou takové intenzity, která by měla ve všech případech za následek nutnost zrušit takové rozhodnutí pro nezákonnost. Druhá kasační námitka míří na to, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný, protože z něj nelze seznat důvody, pro které krajský soud přistoupil ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Nejvyššímu správnímu soudu nezbývá než oběma kasačním námitkám přisvědčit.

[11] Nejprve k námitce nepřezkoumatelnosti rozsudku. Krajský soud založil přesvědčení o nutnosti rozhodnutí stěžovatele zrušit na tom, že stěžovatel neuvedl správné ustanovení zákona, podle kterého rozhodoval o odvolání. To vyplývá ze třetího odstavce třetí strany rozsudku. Další úvahy krajského soudu však již tak zřetelné nejsou. Krajský soud nejprve s odkazem na rozhodnutí kasačního soudu připomněl, že i při rozhodování o místních poplatcích není vyloučeno stanovení poplatku podle pomůcek. Poté odkazoval na judikaturu k náležitostem rozhodnutí vydaného podle zákona o správě daní a poplatků s tím, že některé náležitosti musí být v rozhodnutí uvedeny vždy, zatímco absenci jiných není možné považovat za natolik zásadní, aby způsobovala vždy neplatnost předmětného rozhodnutí a *„už vůbec ne nicotnost“*.

[12] Na tomto místě bylo možné předpokládat, že krajský soud přistoupí k úvaze, zda odkaz na § 50 odst. 6 ZSDP namísto správného § 50 odst. 5 byl či nebyl takto zásadní vadou. Krajský soud však takto nepostupoval. Místo toho zdůraznil, že nelze zaměňovat pojmy nezákonnost a nicotnost rozhodnutí. Tomuto požadavku nelze než přisvědčit. Není však zřejmé, proč se krajský soud těmito úvahami zabýval, a zda měl případně zato, že je žalobou napadené rozhodnutí nicotné. Tím spíše, pokud následuje velmi obsáhlá citace z usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 22. 7. 2005, čj. 6 A 76/2001 - 96, který se podrobně zabývá pojmy nezákonnosti a nicotnosti ve vazbě na požadavky na náležitosti rozhodnutí upravené v § 32 zákona o správě daní a poplatků. Nejvyšší správní soud si neosobuje právo určovat, jak má krajský soud strukturovat odůvodnění svého rozhodnutí. Přesto nepovažuje za šťastné, pokud z přibližně pěti stran vlastního zdůvodnění představují téměř tři strany doslovnou a též graficky odlišenou citaci jiného soudního rozhodnutí, byť by šlo o rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. Krajský soud navíc neopatřil své rozhodnutí úvahou, proč tato obsáhlá citace podporuje jeho přesvědčení, že je

třeba stěžovatelovo rozhodnutí zrušit. Tím spíše, že citované usnesení se k problematice náležitostí rozhodnutí podle zákona o správě daní a poplatků nestaví kategoricky a konečný úsudek, jak naložit se zjištěným pochybením, ponechává okolnostem konkrétního případu.

[13] Krajský soud podrobně uvádí pasáže usnesení rozšířeného senátu o tom, že zřejmá chyba v psaní nebo počítání neplatnost rozhodnutí nepůsobí, to, že nedostatek některé ze základních náležitostí musí dosahovat určité intenzity, jakož i požadavek, aby neplatnost nastala v těchto případech pouze tehdy, pokud by ani interpretací daňového rozhodnutí jako celku nebylo možné zjistit údaj, který by rozhodnutí obsahovat mělo. Odůvodnění rozsudku krajského soudu však neobsahuje žádnou úvahu, proč se soud domnívá, že byly přesto splněny podmínky pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Nelze proto dospět k jinému závěru, než že je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný.

[14] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval důvodností v pořadí první kasační námitky, a sice, zda bylo nezbytné zrušit rozhodnutí stěžovatele proto, že namísto § 50 odst. 5 ZSDP uvedl ve výrokové části rozhodnutí § 50 odst. 6 tohoto zákona. S přihlédnutím ke kritériím, která stanovil pro hodnocení těchto situací rozšířený senát ve výše zmiňovaném usnesení, bylo třeba posoudit, jak stěžovatel odůvodnil rozhodnutí o odvolání. Ve věci není sporu, že správce místního poplatku vyměřil poplatek podle pomůcek. Správce poplatku zjistil při místním šetření, že jsou na veřejném prostranství v proluce na předmětné parcele uloženy různé předměty a stavební materiál. Sousední nemovitost vlastní žalobce. Správce poplatku jej proto vyzval podle § 44 ZSDP, aby sdělil údaje rozhodné pro stanovení poplatku za užívání veřejného prostranství. Poučil jej, že nevyhoví-li výzvě, vyměří mu poplatek podle pomůcek. Žalobce nereagoval na výzvu ve stanovené lhůtě. Správce poplatku proto zjišťoval skutečnosti rozhodné pro stanovení výše poplatku na místě a vyslechl svědky. Využil při stanovení výše poplatku pomůcek, spočívajících v určení plochy záboru a doby, po kterou se na této ploše nacházely předměty (konstrukce houpačky, dopravní pás, písek, dřevo).

[15] Nejvyšší správní soud si je jist, že stěžovatel při rozhodování o odvolání věděl, že místní poplatek byl stanoven za použití pomůcek a z rozhodnutí o odvolání to bezpečně vyplývá. Na páté straně rozhodnutí o odvolání stěžovatel konstatuje, že použití pomůcek bylo v tomto případě zcela v souladu se zákonem, protože žalobce nereagoval na výzvu ke splnění ohlašovací povinnosti. Na šesté straně rozhodnutí stěžovatel citoval § 50 odst. 5 ZSDP a uzavřel, že v této věci byly splněny podmínky pro stanovení poplatku podle pomůcek. Učinil tak po podrobném shrnutí dosavadního průběhu řízení, včetně způsobu, jakým si správní orgán opatřil podklady pro stanovení výše místního poplatku (místní šetření, výslechy předvolaných svědků). Stěžovatel se rovněž podrobně vypořádal s odvolacími námitkami žalobce. Z rozhodnutí stěžovatele lze spolehlivě zjistit, jakými úvahami byl při rozhodování veden a odůvodnění jeho rozhodnutí nezavdává žádné pochybnosti o jeho obsahu. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že za této situace nelze nepřesné označení právního ustanovení ve výrokové části považovat za pochybení takové intenzity, pro kterou bylo nutné rozhodnutí stěžovatele zrušit.

[16] S ohledem na shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V tomto řízení

je krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). V novém rozhodnutí rozhodne krajský soud i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že soud rozhodl o věci samé, nerozhodoval samostatně o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. září 2012

JUDr. Jan Passer
předseda senátu